

LA BÈSTIA I EL CAÇADOR

TEXTOS: LURDES MALGRAT I ESCARP + IL·LUSTRACIONS: PERE ESPAÑOL BOSCH

LA BÈSTIA
I EL CAÇADOR

Primera edició: novembre de 2022

© dels textos: Lurdes Malgrat i Escarp

© de les il·lustracions: Pere Español Bosch

© d'aquesta edició:

Associació La Gent del Llamp i
9 Grup Editorial / Cossetània Edicions
C/ de la Violeta, 6 - 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Estugraf

ISBN: 978-84-1356-236-0

DL T 842-2022

Col·lecció concebuda i dirigida pel col·lectiu artístic i literari La Gent del Llamp

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

LA BÈSTIA I EL CAÇADOR

TEXTOS: LURDES MALGRAT I ESCARP

+
IL·LUSTRACIONS: PERE ESPAÑOL BOSCH

Els jardins són immensos. Ocupen tota l'esplanada i s'estenen encara més enllà, superant el perímetre que qualsevol ull humà pugui abastar. La bèstia observa el camp obert amb una atenció en aparença reposada, però amb els nervis en alerta, com un manat de cordes a punt de petar. L'hora és perfecta, just abans de l'eclosió de l'alba, abans del foc del crematori que ha ocupat el món i que només permet petits moments, minúsculs miratges de bellesa soterrada, intuïda des de les cavernes pregones, encauades al centre de la terra.

No totes les bèsties que van aparèixer després del cataclisme eren monstres. Algunes havien desenvolupat una capacitat semblant al pensament o sentiments humans i fins i tot una estranya i inquietant memòria. Els éssers humans les van témer més que a cap altra cosa, no per allò que eren, sinó per allò que podrien ser. Els supervivents només eren capaços de viure entre les ombres de la nit o dels refugis de les roques o de les cavernes profundes. Es malfiaven dels incendis constants que en hores diürnes ocupaven tot el territori, però recelaven encara més de la visió dels cossos deformes, els rostres mutilats, en definitiva l'aberració posterior a la detonació nuclear. En algun cas, la frontera entre la bèstia i l'home es diluïa en el dubte i la incertesa.

Una ràfega d'aire remou avariciosament les flors fosques, contorsionades, d'arrel salada, que dibuixen el contorn dels prats destacant sobre el groc d'una

herba baixa i aspra que cobreix el sòl. La bèstia aixeca el cap al cel. Els seus ulls prenen un color vermellós que avisa del perill que emana d'aquell cos calent que no és el que sembla.

De sobte la pluja àcida comença a atacar-la. Avança de quatre grapes, immutable, fins a arrecerar-se en les flors punxents que li escaten aparentment la pell. S'ajaça prement el tors sobre l'herba fresca, deixant que les tiges nuoses s'elevin per damunt de la seva esquena pelosa; acluca els ulls, com si recordés, com si la pluja al llom la transportés a un temps pretèrit i assossega el rostre deixant-lo en repòs enmig de la grogor, amb un gest de tendresa. A l'horitzó ja comencen a surar les flames que llepen l'aire amb cops de vent anàrquic que ara les apropa ara les allunya dels petits pols d'interès, sota els quals es refugien els humans arrupits al jaç.

Al sud dels jardins, en el punt on la frontera de l'herba dona pas al gran erm, l'amenaça d'una ombra es projecta sobre la terra. Un estrany turó s'eleva allí on tot hauria de ser pla. La construcció és de pedra negra, cremada, restes de la civilització transformades en cendres solidificades. De línies inharmòniques, sense cap simetria, estrafeta. Al capdamunt, un forat encara més negre mira cap als jardins. Des d'aquella alçada uns ulls indefinits observen l'arrossegament de la bèstia fixament, com cada matinada des de fa molt de temps. I també com cada dia, una punta de fletxa emergeix d'aquella negror, ferma, sense que cap tremolor indiqui una manca de convicció en l'acte definitiu, la fletxa volant veloç, trobant el camí entre les gotes calentes, fins al cos de la bèstia. Ella s'exposa, s'exhibeix, audaç, de cara al turó, calculant la distància amb la mirada. Sap fins on pot avançar, al límit mateix de l'impuls de l'arc que frisa,

o no. Tot plegat dura el que triguen a desaparèixer les gotes tornassolades. Després la llum i la dansa sinuosa de la bèstia que s'allunya dels camps endinsant-se entre el rocam abrupte del nord, mentre la claror creix fins a mostrar un món estàtic ancorat en l'oblit, en l'oblit dels oblidats.

La punta de fletxa relleix per darrer cop abans de desaparèixer en la foscor. A dins, rere l'arc, el caçador s'atansa una tassa fumejant a la boca, encara expectant. Mai no ha pogut deixar volar la fletxa, de la mateixa manera que mai no ha volgut anar a viure a les caverne. Alguna cosa li atura el braç tan tensat com la corda, alguna cosa en la mirada de la bèstia li fa pensar que aquell acte és mesquí. No és por. El caçador no ha tingut mai por. Encara recorda les nits que amb les seves mans va anar aixecant aquella torre per poder observar sense ser vist. Per poder gaudir del dia sense cremar-se. Es nota els palmells deformats, estellats per la terra i les pedres. En els seus records estantissos es veia com l'arquitecte que havia estat en aquella altra vida llunyana. Les cases que aixecava, però, no s'assemblaven gens a la torre deformada que ara l'hostatja. Van ser mesos i mesos, potser fins i tot anys, no n'està segur, de tragar amb tot el que la nit li mostrava útil per a la seva nova llar. Ningú no el va ajudar. El caos i la por envaïen els seus iguals que a poc a poc es van anar refugiant en caverne profundes. Potser hauria pogut contribuir a crear una ciutat subterrània. En algun lloc de la seva imaginació la ciutat existeix. Amb grans galeries i desnivells, amb alguna cosa semblant a la civilització. L'home somriu. No. La ferida és massa greu per desvetllar en els seus semblants qualsevol intent de reconstrucció. Quan els veu, ara ja de lluny, perquè ni tan sols ell pertany ja al seu món, li semblen més bèsties que humans, perduda tota la dignitat. Supervivents que tan sols anhelan respirar per viure un instant més.

La raça humana reduïda a la bestialitat, i la bèstia..., la bèstia en heroïna d'un món macabre.

Va ser quan la torre tot just s'alçava un metre per damunt del sòl que la bèstia el va començar a rondar. Al primer moment, quan la va intuir darrere seu amb l'alè enganxant-se-li a l'esquena, va tremolar. Es va sentir vigilat. Va copsar una voluntat dirigida, controlada en aquell altre ésser deforme, en aquell monstre producte del cataclisme. Recorda com es va anar tombant a poc a poc, encara sostenint la roca a les mans, fins a quedar cara a cara amb l'horror. No en té cap gran record, de si mateix, aquella nit. Res no el diferenciava dels altres homes i dones amuntegats sota la terra. El pànic era el mateix, la reacció, semblant. Hauria arrencat a córrer com un animal ferit cap al primer cau. Però alguna cosa el va retenir, un impuls que no venia d'ell, sinó de la bèstia. D'aquella mirada rogenca amb voluntat gairebé, hauria dit, racional. I es va veure deixant la roca als seus peus i xisclar a la nit. Et mataré! Quan la torre estigui acabada, llavors et mataré! La bèstia va assentir. O això li semblà. Va moure dues vegades el cap amunt i avall. Llavors va grunyar i parsimoniosament es va girar i de sobte va córrer com el vent en direcció contrària a l'home-caçador. Era la primera vegada que l'ésser humà observava aquell do de les bèsties, la seva gran velocitat. Com podia ser que el monstre, l'aberració, tingués aquella virtut i que els humans haguessin quedat relegats a simples cadells? Com podia ser, aquell, el destí de la humanitat? L'odi es feu present i l'ànsia de bastir el talús l'empenyí a carregar roques, a fabricar ciment, amb les mans, amb les seves mans. Cada nit sentí la mateixa presència i aquest sol fet li enfortí la convicció dels seus actes. La resta d'homes digueren que s'havia fet amic de les bèsties i se n'apartaren. A la cova on va haver de viure mentre construïa la seva llar, li van

deixar un racó a prop de la superfície, lluny del cau. Amb el temps, fins i tot van aconseguir posar-hi una mena de porta perquè no pogués accedir als racons més profunds, aïllant-lo dels seus. Era com si amb aquest gest el deshumanitzessin, però massa porucs per llençar-lo a la pluja àcida del dia suportaven la seva presència a la porta com qui té el ca a la intempèrie. Tanmateix, quan a la nit sortia per continuar la seva tasca i els altres s'atrevien a deixar el cau i els observava de lluny, li semblava que qui es deshumanitzava més de pressa eren els seus consemblants, els de la seva mateixa espècie. En canvi, les bèsties, la bèstia, l'atreia cada vegada més i més.

Un nou món guanyava presència, es tornava més sòlid, més present, i en aquest nou ordre de les coses les bèsties hi tenien un paper predominant. Eren el seu producte, els éssers vius adaptats a aquella estranya realitat per als humans, però física i immutable per als nous habitants. Aquesta era la paradoxa, el conflicte a què l'home-caçador s'havia d'enfrontar. La realitat s'anava imposant i ell no podia deixar de notar-ho sota els seus peus, sobre el seu cap, en el cel colpidor que l'amenaçava. Acostumat com estava a manipular l'espai en benefici del temps i de l'espai. A intervenir en paratges distints amb construccions que s'hi adaptessin, que no desdiguessin de l'entorn, sinó que s'hi barrejessin com un element més de la natura. Allí, en aquella nit eterna a què estava condemnat, l'única cosa que podia alçar era una torre negra, recoberta amb la terra de la desfeta, de l'ensorrament definitiu per crear un nova bellesa, la pròpia, la que s'esqueia a aquell món. Potser aquell era el motiu pel qual la bèstia no l'havia atacat. Encuriosida per les manipulacions i els treballs de l'home. Havia somrigut, n'estava gairebé convençut, al seu crit d'odi. La boca deforme s'havia eixamplat i la mirada havia brillat més encara amb aquell roig

